

24

- Да живее Калопетър! Да живее Асен Белгун!

Посрамен и разярен, Исак Ангел изпраща за трети път войски, събрани от безчет скъпо платени наемници. За вожд на поход ^а им дава най-прославения ^{си} военачалник, победителя на норманите - Алексей Врана.

Но когато господ иска да погуби някого, първо му взема ума.

Дали гордост замъгли ума на прославения воин, дали в жилите му заговори древната българска кръв на охридските боили, дали някакво тайно споразумение с Асена и Петра му даде дързост, ала в Одрин, вместо да продължи похода срещу българите, Алексей Врана повел наемниците срещу Цариград.

Мамеше го императорската корона, която не прилягаше за челото ^{Врана} на страхливи честолюбци. Ала ^{Врана} загина след дълга борба срещу войските на василевса, докато неговите победи ² нахна при българите.

Четвъртият път вече сам Исак Ангел реши да застане на чело на войските си.

Беше лятото на 1186 година. Неочаквана гъста мъгла закри с мрачевината си напредващите ромейски отряди. Те ^Вромениха посоката си и се явиха ненадейно там, където Асен не ги очакваше.

С бързо и смело решение Асен оттегля цялата си войска отвъд Дунава, при приятелските кумански племена.

Исак Ангел смята това за отстъпление и поражение на врага. Изгаря кръстците по нивите му и се връща победоносно в Цариград, забравил завета на Василий II.

През есента Асен и Петър отново минават Дунава, заедно с безброй кумански конници.

Борбата продължаваше.